Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2014. gada 25. novembrī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi pret Irānu kodolieroču izplatīšanas novēršanai — Līdzekļu iesaldēšana — Kļūda vērtējumā — Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā — Prasība par zaudējumu atlīdzību

Lieta T-384/11

Safa Nicu Sepahan Co., *Ispahan* (Irāna), ko pārstāv *A. Bahrami*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko sākotnēji pārstāvēja *A. Vitro* un *R. Liudvinaviciute-Cordeiro*, vēlāk – *R. Liudvinaviciute-Cordeiro* un *I. Gurov*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, pirmkārt, daļēji atcelt Padomes 2011. gada 23. maija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 503/2011, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 136, 26. lpp.), un Padomes 2012. gada 23. marta Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.) un, otrkārt, prasība par zaudējumu atlīdzību.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente) un E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*],

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 4. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Šī lieta ir saistīta ar ierobežojošiem pasākumiem, kas noteikti, lai izdarītu spiedienu uz Irānas Islāma Republiku, lai tā pārtrauktu ar kodolieroču izplatīšanu saistītās darbības un kodolieroču nesēju sistēmu izstrādi (turpmāk tekstā – "kodolieroču izplatīšana").

2 Prasītāja *Safa Nicu Sepahan Co*. ir Irānā reģistrēta akciju sabiedrība.

3 Vienība, kas identificēta kā "Safa Nicu", ar 2011. gada 23. maija Lēmumu 2011/299/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu [..] Nr. 2010/413 (OV L 136, 65. lpp.), tika iekļauta Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.), kodolieroču izplatīšanā iesaistīto vienību sarakstā, kas ir ietverts šī lēmuma II pielikumā.

4 Līdz ar to vienība, kas identificēta kā "Safa Nicu", ar Padomes 2011. gada 23. maija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 503/2011, ar kuru īsteno Regulu [..] Nr. 961/2010 (OV L 136, 26. lpp.), tika iekļauta Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulas (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007 (OV L 281, 1. lpp.), VIII pielikumā ietvertajā sarakstā.

5 Lēmuma 2011/299 un Īstenošanas regulas Nr. 503/2011 pamatojumā vienība, kas identificēta kā "Safa Nicu", ir aprakstīta kā "[s]akaru uzņēmums, kas piegādāja ekipējumu *Fordow* (Kuma [*Qom*]) [objektam], kuru būvē, neinformējot SAEA."

6 Pēc tam, kad prasītāju pabrīdināja kāds no tās komercpartneriem, tā ar 2011. gada 7. jūnija vēstuli lūdza Eiropas Savienības Padomei grozīt Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumu, vai nu papildinot un grozot vienības, kas identificēta kā "Safa Nicu", iekļaušanu attiecīgajos sarakstos, vai arī to svītrojot no tiem. Šajā ziņā tā apgalvo, ka minētā ietveršana sarakstā attiecas uz citu vienību, nevis viņu, vai arī Padome ir pieļāvusi kļūdu, iekļaujot tās nosaukumu Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumā ietvertajā sarakstā.

7 Tā kā prasītāja nesaņēma atbildi uz tās 2011 gada 7. jūnija vēstuli, tā vērsās Padomē telefoniski, pēc tam 2011. gada 23. jūnijā tā nosūtīja vēl vienu vēstuli.

8 Vienības, kas identificēta kā "Safa Nicu", ietveršana Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumā iekļautajos sarakstos tika paturēta spēkā ar Padomes 2011. gada 1. decembra Lēmumu 2011/783/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413[..] (OV L 319, 71. lpp.), un Padomes 2011. gada 1. decembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1245/2011, ar kuru īsteno Regulu [..] Nr. 961/2010 (OV L 319, 11. lpp.).

9 Lēmumā 2011/783 un Īstenošanas regulā Nr. 1245/2011 norāde "Safa Nicu" tika aizstāta ar norādi "Safa Nicu, alias "Safa Nicu Sepahan", "Safanco Company", "Safa Nicu Afghanistan Company", "Safa Al-Noor Company" un "Safa Nicu Ltd Company"". Turklāt kā identifikācijas informācija par attiecīgo vienību tika minētas piecas adreses Irānā, Apvienotajos Arābu Emirātos un Afganistānā.

10 Ar 2011. gada 5. decembra vēstuli Padome informēja prasītāju par tās nosaukuma atstāšanu Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumā. Tā konstatēja, ka prasītājas 2011. gada 7. jūlijā iesniegtie apsvērumi nepamato atbrīvošanu no ierobežojošiem pasākumiem. Tā precizēja, ka vienības, kas identificēta kā "Safa Nicu", ietveršana sarakstā attiecas uz pašu prasītāju, neraugoties uz to, ka tās nosaukums ir minēts daļēji. Tā turklāt informēja prasītāju par iepriekš 9. punktā minētajiem grozījumiem.

11 Tā kā Regula Nr. 961/2010 tika atcelta ar Padomes 2012. gada 23. marta Regulu (ES) Nr. 267/2012, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 88, 1. lpp.), prasītājas nosaukumu Padome iekļāva šīs pēdējās minētās regulas IX pielikumā. Pamatojums attiecībā uz prasītāju ir identisks tam, kas ir ietverts Īstenošanas regulā Nr. 1245/2011.

12 Ar 2012. gada 11. decembra vēstuli Padome informēja prasītāju par tās nosaukuma saglabāšanu Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā ietvertajos sarakstos un pielikumā tai nosūtīja šo pēdējo regulu.

13 Ar 2014. gada 16. aprīļa Lēmumu 2014/222/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413 (OV L 119, 65. lpp.), prasītājas nosaukums tika svītrots no Lēmuma 2010/413 II pielikumā ietvertā saraksta. Ar Padomes 2014. gada 16. aprīļa Īstenošanas regulu (ES) Nr. 397/2014, ar ko īsteno Regulu [..] Nr. 267/2012 (OV L 119, 1. lpp.), tās nosaukums līdz ar to tika svītrots no Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma saraksta.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

14 Ar prasības pieteikumu, kurš Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2011. gada 22. jūlijā, prasītāja uzsāka šo tiesvedību.

15 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 31. janvārī, prasītāja pēc Regulas Nr. 267/2012 pieņemšanas pielāgoja savus prasījumus atbilstoši tai.

16 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas pirmajā palātā, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta.

17 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem lietas dalībnieki ar 2014. gada 16. janvāra vēstuli tika lūgti atbildēt uz dažiem Vispārējās tiesas rakstveida jautājumiem. Lietas dalībnieki iesniedza atbildes 2014. gada 31. janvārī.

18 2014. gada 4. februārī lietas dalībnieki tika lūgti iesniegt savus apsvērumus par otras puses atbildēm uz 2014. gada 16. janvārī uzdotajiem jautājumiem. Lietas dalībnieki iesniedza savus apsvērumus 2014. gada 20. februārī. Prasītājas apsvērumos pielikumā bija ietverti papildu dokumenti, lai pierādītu tās apgalvoti ciestos zaudējumus.

19 2014. gada 4. marta tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un lietas dalībnieku atbildes uz Vispārējās tiesas rakstveida un mutiskajiem jautājumiem.

20 Pēc daļējas atteikšanās no prasījumiem replikas rakstā un 2014. gada 31. janvārī sniegtajā atbildē uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem un prasījumu pielāgošanas pēc Regulas Nr. 267/2012 pieņemšanas, prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt Īstenošanas regulas Nr. 503/2011 I pielikuma I daļas B apakšpunkta 19. punktu un Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma I daļas B apakšpunkta 61. punktu, ciktāl tie attiecas uz prasītāju un tās meitassabiedrībām;

— piespriest Padomei izmaksāt prasītājai atlīdzību EUR 7 662 737,40 apmērā, tai pieskaitot procentus ar 5 % likmi gadā, sākot no 2013. gada 1. janvāra;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

1. *Par prasību atcelt prasītājas nosaukuma ietveršanu attiecīgajos sarakstos*

22 Savos procesuālajos rakstos prasītāja prasības atcelt tiesību aktu atbalstam ir atsaukusies uz trīs pamatiem, no tiem pirmais ir par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, otrais – par kļūdu vērtējumā, kā arī "pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu" un trešais – par tās tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu.

23 Tomēr ir jākonstatē, ka saistībā ar pirmo pamatu prasītāja ir apgalvojusi vienīgi, ka apstrīdētajos aktos nebija ietvertas pietiekami precīzas norādes, kas ļautu secināt, ka vienības, kas identificēta kā "Safa Nicu", iekļaušana sarakstā tik tiešām attiecas uz prasītāju.

24 Kā izriet no prasītājas 2014. gada 31. janvārī sniegtās atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem, ņemot vērā Padomes sniegtos paskaidrojumus tās procesuālajos rakstos un vēlāk tās 2011 gada 5. decembra vēstulē un pēc grozījuma, kas tika izdarīts ar Īstenošanas regulu Nr. 1245/2011, prasītāja vairs neapstrīd attiecīgo iekļaušanu sarakstā.

25 Šādos apstākļos nav jāizskata pirmais pamats.

26 Ar otro pamatu prasītāja apgalvo, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, kā arī "pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu", attiecībā uz viņu nosakot ierobežojošus pasākumus.

27 Pirmkārt, prasītāja precizē, ka tā nav sakaru uzņēmums, kas piegādāja ekipējumu *Fordow* (Kuma) objektam. Šajā ziņā tā piebilst, ka Padome nav sniegusi nevienu pierādījumu elementu attiecībā uz ekipējumu, kuru tā esot piegādājusi uz šo objektu.

28 Otrkārt, prasītāja pagalvo, ka saskaņā ar tās neoficiāli iegūto informāciju, tās nosaukums to vienību sarakstā, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus, ir ietverts, pamatojoties uz neprecīzu informāciju, kuru ir sniedzis konkurents no Eiropas, lai tā nevarētu piedalīties liela apmēra publiskajos iepirkumos.

29 Pirmkārt, Padome atbild, ka pamatojums par to, ka prasītāja piegādāja ekipējumu *Fordow* (Kuma) objektam, ir pamatots. Otrkārt, tā uzskata, ka apgalvojums par to, ka prasītājas nosaukums to vienību sarakstā, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus, ir ietverts, pamatojoties uz neprecīzu informāciju, kuru ir sniedzis konkurents no Eiropas, ir nepatiess un nav pamatots.

30 Pirmkārt, attiecībā uz iebildumu par "pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu" ir jāatgādina, ka aktā pilnvaru ļaunprātīga izmantošana ir pieļauta tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem iepriekš norādīts, vai lai izvairītos no Līgumā īpaši paredzētas procedūras, lai nodrošinātos pret attiecīgā gadījuma apstākļiem (skat. 2009. gada 14. oktobra spriedumu *Bank Melli Iran*/Padome, T-390/08, Krājums, EU:T:2009:401, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Šajā lietā prasītāja nekādi nepamato tās apgalvojumu, atbilstoši kuram tās nosaukums to vienību sarakstā, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus, esot ietverts, pamatojoties uz neprecīzu informāciju, kuru ir sniedzis konkurents no Eiropas, nesniedzot ne vismazāko norādi vai izklāstu tā

pamatojumam, kā arī neprecizējot, kāds ir īstais Padomes mērķis, ja ne kodolieroču izplatīšanas un tās finansēšanas novēršana, pieņemot apstrīdētos aktus. Iebildums par pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu neatbilst prasībām, kas noteiktas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā, jo šis iebildums nav pietiekami skaidrs un precīzs, lai Padome varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Vispārējā tiesa varētu lemt par prasību, ja iespējams, bez papildu informācijas. Tātad tas ir jāatzīst par nepieņemamu.

32 Otrkārt, attiecībā uz iebildumu par kļūdu vērtējumā Tiesa ir atgādinājusi, ka saistībā ar ierobežojošu pasākumu pārbaudi Savienības tiesām atbilstoši tām LESD piešķirtajām pilnvarām ir jānodrošina principā pilnīga visu Savienības tiesību aktu tiesiskuma pārbaude atbilstoši pamattiesībām, kas ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa (šajā ziņā skat. 2013. gada 28. novembra spriedumu Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, C-280/12 P, Krājums, EU:C:2013:775, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Šo pamattiesību vidū tostarp ir tiesību uz aizstāvību ievērošana un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā (skat. spriedumu Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, EU:C:2013:775, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Pamattiesību hartas 47. pantā garantētā pārbaudes tiesā efektivitāte tostarp nozīmē, ka Savienības tiesa nodrošina, ka akts, kam attiecībā uz konkrēto personu vai vienību ir individuāla piemērojamība, ir pamatots ar pietiekami drošiem faktiem. Tas nozīmē, ka ir jāpārbauda pamatojuma izklāstā norādītie fakti, kas ir minētā akta pamatā, tādēļ pārbaudē tiesā nav jāizvērtē tikai norādīto iemeslu abstrakta ticamība, bet arī tas, vai šie apsvērumi vai vismaz viens no tiem, kurš tiek uzskatīts par pašu par sevi pietiekamu šī paša akta pamatojumam, ir pamatoti (šajā ziņā skat. spriedumu Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, EU:C:2013:775, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Šajā nolūkā Savienības tiesai ir jāveic šī pārbaude, vajadzības gadījumā pieprasot kompetentajai Savienības iestādei iesniegt atbilstošu – konfidenciālu vai nekonfidenciālu – informāciju vai pierādījumus, lai varētu veikt šādu pārbaudi (skat. spriedumu Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, EU:C:2013:775, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Tieši kompetentajai Savienības iestādei apstrīdēšanas gadījumā ir jāpierāda pret attiecīgo personu vērsto apsvērumu pamatotība, nevis šai personai ir jāiesniedz attaisnojoši pierādījumi par to, ka minētie iemesli nav pamatoti (skat. spriedumu Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, EU:C:2013:775, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Šajā lietā, atbildot uz Vispārējās tiesas lūgumu, Padome norādīja, ka vienīgais tās rīcībā esošais elements par ierobežojošo pasākumu pret prasītāju noteikšanu un spēkā paturēšanu bija kādas dalībvalsts priekšlikums. Iestāde precizēja, ka šajā priekšlikumā ietvertā informācija bija pārņemta arī apstrīdēto aktu pamatojumā.

38 Šādos apstākļos ir jāsecina, ka prasītāja Vispārējā tiesā ir apstrīdējusi, ka tā ir sakaru uzņēmums, kas piegādāja ekipējumu *Fordow* (Kuma) objektam, bet Padome nav pierādījusi, ka šis apgalvojums ir pamatots, – tas turklāt ir vienīgais pamatojums, kas ir vērsts pret prasītāju.

39 Tāpēc otrais pamats ir jāpieņem.

40 Līdz ar to ir jāatceļ prasītājas nosaukuma iekļaušana Īstenošanas regulas Nr. 503/2011 I pielikuma I daļas B apakšpunkta 19. punktā un Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma I daļas B apakšpunkta 61. punktā un nav jāizskata trešais pamats.

2. *Par prasību atcelt prasītājas "meitasssabiedrību" nosaukumu iekļaušanu attiecīgajos sarakstos*

41 Prasītāja apgalvo, ka pamatojums vienības, kas identificēta kā "Safa Nicu", iekļaušanai attiecīgajos sarakstos, kurā ir izdarīti grozījumi ar Īstenošanas regulu Nr. 1245/2011 un kurš vēlāk ir pārņemts Regulā Nr. 267/2012, turklāt attiecas uz vairākām tās "meitasssabiedrībām". Līdz ar to prasītāja replikas rakstā lūdz atcelt minēto sabiedrību nosaukuma iekļaušanu minētajos sarakstos.

42 Padome skaidro, ka grozījumu identifikācijas informācijā attiecībā uz prasītāju, kas ir ieviesta ar Īstenošanas regulu Nr. 1245/2011, sekas nebija iekļaut tās "meitasssabiedrības" to vienību starpā, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus. Izdarot grozījumus iepriekš minētajā informācijā, tā esot vienīgi pievienojusi dažus alternatīvus prasītājas nosaukumus [*alias*] un tās izmantotās adreses un šie pasākumi joprojām esot piemērojami tikai prasītājai.

43 Šajā ziņā, ja vienības, kas identificēta kā "Safa Nicu", ieraksta teksts attiecīgajos sarakstos, kas sākotnēji bija ietverts Īstenošanas regulā Nr. 1245/2011 un pēc tam pārņemts Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā, varēja prasītājai izraisīt zināmu neskaidrību, tad tomēr šis teksts apstiprina Padomes sniegto skaidrojumu. Abos iepriekšminētajos aktos citi nosaukumi papildus "Safa Nicu" ir minēti, lai norādītu uz citu prasītājas nosaukumu, nevi, lai norādītu uz no prasītājas nošķirtām personām. Turklāt sniegtais pamatojums ir formulēts vienskaitlī, kas *a priori* nozīmē, ka tas attiecas tikai uz vienu vienīgu vienību.

44 Tātad, ņemot vērā Padomes sniegtos skaidrojumus, ir jāsecina, ka vienības, kas identificēta kā "Safa Nicu", iekļaušana attiecīgajos sarakstos attiecas tikai uz prasītāju, – tas nozīmē, ka prasība atcelt tās "meitasssabiedrību" nosaukumu iekļaušanu ir jānoraida kā nepieņemama.

3. *Par prasību atlīdzināt zaudējumus*

45 Prasītāja apgalvo, ka pret to noteiktie ierobežojošie pasākumi ir radījuši morālo kaitējumu un materiālos zaudējumus, kurus tā prasa atlīdzināt.

46 Padome apstrīd prasītājas argumentu pamatotību.

47 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienu ārpuslīgumiskās atbildības par tās iestāžu prettiesisku rīcību iestāšanās LESD 340. panta otrās daļas izpratnē ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti, rīcība, kura tiek pārmesta iestādēm, ir prettiesiska, ir nodarīti faktiski zaudējumi un pastāv cēloņsakarība starp konkrēto rīcību un norādīto kaitējumu (skat. 2008. gada 9. septembra spriedumu *FIAMM* u.c./Padome, C-120/06 P un C-121/06 P, Krājums, EU:C:2008:476, 106. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2007. gada 11. jūlija spriedumu *Schneider Electric*/Komisija, T-351/03, Krājums, EU:C:2007:212, 113. punkts).

48 Šo nosacījumu kumulatīvais raksturs nozīmē, ka, ja viens no tiem nav izpildīts, prasība atlīdzināt zaudējumus ir pilnībā noraidāma un pārējo nosacījumu izpilde nav jāpārbauda (2003. gada 8. maija spriedums *T. Port*/Komisija, C-122/01 P, *Recueil*, EU:C:2003:259, 30. punkts, un spriedums *Schneider Electric*/Komisija, EU:T:2007:212, 120. punkts).

Par Padomei pārmestās rīcības prettiesiskumu

49 No šī sprieduma 26.–40. punkta izriet, ka apstrīdētie akti ir prettiesiski, jo Padome nav pierādījusi, ka prasītāja atbilda vismaz vienam no Regulā Nr. 961/2010 un Regulā Nr. 267/2012 noteiktajiem kritērijiem ierobežojošu pasākumu noteikšanai.

50 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru juridiska akta prettiesiskuma konstatēšana, lai cik neapskaužams nebūtu šāds prettiesiskums, nav pietiekama, lai uzskatītu, ka ir izpildīts nosacījums par Savienības atbildības iestāšanos saistībā ar iestādēm pārmestās rīcības prettiesiskumu. Lai atzītu, ka nosacījums par Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos saistībā ar iestādēm pārmestu rīcības prettiesiskumu ir izpildīts, judikatūrā tiek prasīts, ka jābūt pierādītam, ka ir noticis pietiekami būtisks tādas tiesību normas pārkāpums, ar kuru piešķir tiesības privātpersonām (šajā ziņā skat. 2011. gada 23. novembra spriedumu *Sison*/Padome, T-341/07, Krājums, EU:T:2011:687, 31. un 33. punkts un tajos minētā judikatūra).

51 Šī prasība ir domāta, lai neatkarīgi no attiecīgā prettiesiskā akta rakstura novērstu risku, ka, atlīdzinot attiecīgo personu apgalvotos zaudējumus, tiktu kavēta attiecīgās iestādes iespēja pilnībā īstenot savas kompetences vispārējās interesēs saistībā ar normatīvu aktu piemērošanas jomu vai ekonomiskās politikas izvēli, kā arī administratīvās kompetences jomā, tomēr neliekot privātpersonām ciest acīmredzamas vai neatvainojamas pienākumu neizpildes sekas (skat. spriedumu *Sison*/Padome, EU:T:2011:687, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Izšķirošais kritērijs, kas ļauj uzskatīt, ka šis nosacījums ir izpildīts, ir tāds, ka attiecīgā iestāde skaidri un ievērojami pārkāpj savas rīcības brīvības robežas. Tātad noteicošais, lai konstatētu, vai ir noticis šāds pārkāpums, ir attiecīgajai iestādei piešķirtās rīcības brīvības apjoms. Tādējādi no judikatūrā noteiktiem kritērijiem izriet, ka, ja attiecīgās iestādes rīcības brīvība ir ļoti ierobežota vai pat nepastāv, pietiekami būtiska pārkāpuma pierādīšanai pietiek ar vienkāršu Savienības tiesību pārkāpumu (skat. spriedumu *Sison*/Padome, EU:T:2011:687, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Tomēr šajā judikatūrā nav noteikta automātiska saikne starp attiecīgās iestādes rīcības brīvības neesamību, no vienas puses, un pietiekami būtiska Savienības tiesību pārkāpuma kvalifikāciju, no otras puses. Attiecīgās iestādes rīcības brīvības apjoms, kaut arī tam ir svarīga nozīme, nav vienīgais kritērijs. Šajā ziņā Tiesa ir regulāri atgādinājusi, ka tās saskaņā ar EKL 288. panta otro daļu (tagad – LESD 340. panta otrā daļa) izveidotajā sistēmā turklāt it īpaši tiek ņemta vērā regulējamo situāciju sarežģītība un tiesību aktu piemērošanas vai interpretācijas grūtības (skat. spriedumu *Sison*/Padome, EU:T:2011:687, 36. un 37. punkts un tajos minētā judikatūra).

54 No tā izriet, ka Savienības atbildība var iestāties tikai tad, ja tiek konstatēts, ka parasti piesardzīga un rūpīga iestāde līdzīgos apstākļos šādu prettiesiskumu nebūtu pieļāvusi (skat. spriedumu *Sison*/Padome, EU:T:2011:687, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Līdz ar to Savienības tiesai pēc tam, kad tā vispirms ir noskaidrojusi, vai attiecīgajai iestādei ir bijusi rīcības brīvība, jāņem vērā regulējamās situācijas sarežģītība, tiesību aktu piemērošanas un interpretācijas grūtības, pārkāptās tiesību normas skaidrības un precizitātes pakāpe un pieļautās kļūdas apzinātais vai neattaisnojamais raksturs. Katrā ziņā Savienības tiesību pārkāpums ir pietiekami būtisks, ja tas ir turpinājies, neņemot vērā tāda sprieduma pasludināšanu, ar ko tiek atzīta valsts pienākumu neizpilde, ar prejudiciāla nolēmuma pieņemšanu vai ar pastāvīgo judikatūru šajā jautājumā, no kā izriet attiecīgās rīcības pārkāpuma raksturs (skat. spriedumu *Sison*/Padome, EU:T:2011:687, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

56 Šajā lietā, pirmkārt, ar ierobežojošo pasākumu noteikšanu, kuri izriet no apstrīdēto aktu pieņemšanas, tiek pārkāptas atbilstošās Regulas Nr. 961/2010 un Regulas Nr. 267/2012 normas.

57 Kaut gan šo aktu mērķis galvenokārt ir atļaut Padomei noteikt zināmus privātpersonu tiesību ierobežojumus kodolieroču izplatīšanas un tās finansēšanas novēršanai, normu, kurās izsmeļoši ir uzskaitīti nosacījumi, ar kādiem ir pieļaujami tādi ierobežojumi kā šajā lietā piemērotie, mērķis tomēr ir aizsargāt skarto privātpersonu individuālās intereses, sašaurinot tādu ierobežojošo pasākumu piemērošanas gadījumus, apjomu vai intensitāti, kuri var likumīgi tikt piemēroti šīm personām (pēc analoģijas skat. spriedumu *Sison*/Padome, EU:T:2011:687, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

58 Līdz ar to šādas normas nodrošina iespējami aizskarto personu individuālo interešu aizsardzību, un tāpēc tās ir jāuzskata par tiesību normām, kuru mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām. Ja nav izpildīti attiecīgie materiāltiesiskie nosacījumi, tad skartajai personai vai vienībai ir tiesības uz to, lai tai attiecīgie pasākumi netiktu piemēroti. Šādas tiesības katrā ziņā nozīmē, ka persona vai vienība, kurai ierobežojošie pasākumi ir piemēroti apstākļos, kas nav paredzēti attiecīgajās tiesību normās, var prasīt atlīdzināt šādu pasākumu radīto kaitējumu, ja izrādās, ka to noteikšana ir balstīta uz pietiekami būtisku Padomes piemēroto materiālo tiesību normu (pēc analoģijas skat. spriedumu *Sison*/Padome, EU:T:2011:687, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 Otrkārt, attiecībā uz jautājumu par to, vai Padomei bija rīcības brīvība, no šī sprieduma 32.–40. punkta izriet, ka apstrīdēto aktu prettiesiskums ir saistīts ar faktu, ka Padomes rīcībā nebija informācijas vai pierādījumu elementu, ar kuriem var pietiekami juridiski pierādīt prasītājai piemēroto ierobežojošo pasākumu pamatotību, un līdz ar to Padomei nebija iespējams iesniegt šādus pierādījumus Vispārējā tiesā.

60 Kā izriet no iepriekš 32.–36. punktā minētās judikatūras, Padomes pienākumu pierādīt ierobežojošo pasākumu pamatotību nosaka pienākums ievērot skarto personu un vienību pamattiesības, tostarp viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kas nozīmē, ka iestādei nav rīcības brīvības šajā ziņā.

61 Tādējādi šajā lietā Padomei tiek pārmests tāda pienākuma pārkāpums, attiecībā pret kuru tai nav rīcības brīvības.

62 Treškārt, ir jākonstatē, ka norma, ar kuru Padomei ir noteikts pienākums pierādīt noteikto ierobežojošo pasākumu pamatotību, neattiecas uz īpaši sarežģītu situāciju un šī norma ir skaidra un precīza, tātad tā nerada piemērošanas vai interpretācijas grūtības.

63 Turklāt ir jānorāda, ka attiecīgā norma ir attīstīta judikatūrā, kas ir senāka par pirmo no apstrīdētajiem aktiem, kas tika pieņemts 2011. gada 23. maijā.

64 Tādējādi saistībā ar ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz Irānu no sprieduma lietā *Bank Melli Iran* /Padome, EU:T:2009:401, 37. punkta izriet, ka lēmuma, ar kuru nosaka ierobežojošus pasākumus, tiesiskuma pārbaudē ietilpst tā pamatojumam minēto faktu un apstākļu pārbaude, tāpat arī pierādījumu un informācijas, uz kuru šis vērtējums ir balstīts, pārbaude. Šī paša sprieduma 107. punktā Vispārējā tiesa no šī konstatējuma secināja, ka Padomei ir pienākums apstrīdēšanas gadījumā pierādījumu elementus un informāciju, uz kuru ir balstīts tās vērtējums, iesniegt pārbaudei Savienības tiesā.

65 Šī pati norma ir attīstīta judikatūrā, kura pieņemta saistītā jomā par ierobežojošiem pasākumiem pret apgalvotām teroristiskām darbībām. Tādējādi 2006. gada 12. decembra sprieduma lietā *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome (T-228/02, Krājums, EU:T:2006:384) 154. punktā Vispārējā tiesa tostarp uzskatīja, ka likumības pārbaudē par lēmumu, ar kuru nosaka ierobežojošus pasākumus, ietilpst to faktu un apstākļu izvērtēšana, kuri tiek minēti kā šā lēmuma pamatojums, tāpat kā to pierādījumu un informācijas pārbaude, uz ko balstīts šis vērtējums.

66 Analoģiski saskaņā ar 2008. gada 23. oktobra spriedumu lietā People's Mojahedin Organization of Iran/Padome (T-256/07, Krājums, EU:T:2008:461) 138. punktu Savienības tiesai ir jāpārbauda ne vien izvirzīto pierādījumu materiālā precizitāte, uzticamība un konsekvence, bet arī tas, vai šie pierādījumi veido visu attiecīgo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, lai izvērtētu situāciju, un tas, vai ar tiem var tikt pamatoti no tiem izdarītie secinājumi.

67 Visbeidzot, 2008. gada 4. decembra sprieduma lietā People's Mojahedin Organization of Iran/Padome (T-284/08, Krājums, EU:T:2008:550) 54. un 55. punktā Vispārējā tiesa atkārtoja iepriekš 66. punktā minēto noteikumu. Tā paša sprieduma 56.–79. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka Padomes

iesniegtie pierādījumi nebija tādi, kas ļauj pārbaudīt apstrīdētā lēmuma pamatotību, un no tā secināja, ka prasības pamati par pierādījumu nastas un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu bija pamatoti.

68 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka parasti piesardzīga un rūpīga iestāde tādos apstākļos kā šajā lietā pirmā apstrīdētā akta pieņemšanas laikā būtu spējīga saprast, ka tai ir pienākums ievākt informāciju vai pierādījumu elementus, kuri attaisno pret prasītāju noteiktos ierobežojošos pasākumus, lai apstrīdēšanas gadījumā varētu pierādīt minēto pasākumu pamatotību, Savienības tiesā iesniedzot minēto informāciju vai pierādījumu elementus.

69 Tā kā Padome šādi nav rīkojusies, tā ir atbildīga par pietiekami būtisku tādas tiesību normas pārkāpumu, ar kuru piešķir tiesības privātpersonām, iepriekš 50. punktā minētās judikatūras izpratnē.

Par zaudējumu faktisku pastāvēšanu un cēloņsakarības starp konkrēto rīcību un norādīto kaitējumu pastāvēšanu

70 Attiecībā uz nosacījumu par zaudējumu pastāvēšanu atbilstoši judikatūrai Savienības atbildība iestājas tikai tad, ja prasītājs faktiski ir cietis "reālus un droši zināmus" zaudējumus (Tiesas 1982. gada 27. janvāra spriedumi *Birra Wührer* u.c./Padome un Komisija, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 un 5/81, *Recueil*, EU:C:1984:341, 9. punkts, un *De Franceschi*/Padome un Komisija, 51/81, EU:C:1982:20, 9. punkts; 1996. gada 16. janvāra spriedums *Candiotte*/Padome, T-108/94, *Recueil*, EU:T:1996:5, 54. punkts). Prasītājam ir jāiesniedz Savienības tiesai pierādījumi, lai pierādītu šādu zaudējumu pastāvēšanu un to apmēru (1976. gada 21. maija spriedums *Roquette frères*/Komisija, 26/74, *Recueil*, EU:C:1976:69, 22.–24. punkts, un 1996. gada 9. janvāra spriedums *Koelman*/Komisija, T-575/93, *Recueil*, EU:T:1996:1, 97. punkts).

71 Attiecībā uz nosacījumu par cēloņsakarību starp apgalvoto rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem šiem zaudējumiem ir pietiekami tieši jāizriet no rīcības, par kuru ir celti iebildumi, šai rīcībai ir jābūt galvenajam zaudējumu cēlonim, turpretī nepastāv pienākums atlīdzināt jebkuras nelabvēlīgas sekas, pat attālinātas, kas rodas no prettiesiskas situācijas (skat. 1979. gada 4. oktobra spriedumu *Dumortier* u.c./Padome, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79, *Recueil*, EU:C:1979:223, 21. punkts, un 2006. gada 10. maija spriedumu *Galileo International Technology* u.c./Komisija, T-279/03, Krājums, EU:T:2006:121, 130. punkts un tajā minētā judikatūra). Prasītājam ir jāsniedz pierādījumi, ka starp pārmesto rīcību un norādītajiem zaudējumiem pastāv cēloņsakarība (skat. 1998. gada 30. septembra spriedumu *Coldiretti* u.c./Padome un Komisija, T-149/96, *Recueil*, EU:T:1998:228, 101. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Šajā lietā prasītāja prasa atlīdzināt morālo kaitējumu, no vienas puses, un materiālos zaudējumus, no otras puses, kuri ir izcēlušies, pirmkārt, no dažu bankas kontu slēgšanas un tās maksājumu euro iesaldēšanas Eiropas bankās, otrkārt, no tā, ka piegādātāji no Eiropas ir pārtraukuši tirdzniecības attiecības un, visbeidzot, no neiespējamības pilnībā vai daļēji izpildīt četrus ar klientiem noslēgtus līgumus. Prasītāja turklāt prasa, lai atlīdzinājumam tiktu pieskaitīti procenti ar 5 % likmi gadā, sākot no 2013. gada 1. janvāra.

73 Padome apstrīd prasītājas prasījumu pamatotību, kā arī izvirza iebildi par daļas tās iesniegto pierādījumu nepieņemamību.

74 Ievērojot lietas dalībnieku argumentācijas secību, Vispārējā tiesa veiks vienlaicīgu kontroli par nosacījumiem saistībā ar zaudējumu faktisku pastāvēšanu un cēloņsakarības pastāvēšanu attiecībā uz abiem apgalvotajiem zaudējumu un kaitējuma veidiem.

75 Turklāt ir jānorāda, pirmkārt, ka saskaņā ar prasītājas sniegtajiem skaidrojumiem tās 2014. gada 31. janvāra atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem prasījums par tai nodarītā morālā kaitējuma atlīdzināšanu attiecas arī uz sekām, kādas ierobežojošo pasākumu noteikšanai pret viņu ir uz attiecībām ar tās piegādātājiem un klientiem. Šajā ziņā minētā prasība sakrīt ar prasījumu par materiālo zaudējumu atlīdzību.

76 Otrkārt, četru iepriekš 72. punktā minēto līgumu starpā līgums par Derbendihānas (Irāka) elektrostacijas atjaunošanu, kā apgalvots, nevarēja tikt izpildīts maksājuma bloķēšanas, kuru veica starpniekbanka Eiropā, dēļ, toties pārējos trīs līgumus esot ietekmējusi komercattiecību pārtraukšana ar prasītājas piegādātājiem no Eiropas.

77 Šādos apstākļos, lai skaidri noteiktu prasītājas dažādo prasījumu apmēru, ir jāizskata, pirmkārt, tai apgalvoti nodarītais morālais kaitējums, izslēdzot ierobežojošo pasākumu materiālo ietekmi uz attiecībām ar tās piegādātājiem un klientiem. Otrkārt, Vispārējā tiesa izskatīs apgalvoti nodarītos materiālos zaudējumus tādēļ, ka ir slēgti daži prasītājas bankas konti, un tādēļ, ka Eiropas bankas ir iesaldējušas tās maksājumus euro, šajos zaudējumos ieskaitot tos, kuri, kā apgalvots, ir saistīti ar līgumu par Derbendihānas (Irāka) elektrostacijas atjaunošanu. Treškārt, būs jānovērtē apgalvotie zaudējumi, kuri ir izcēlušies tirdzniecības attiecību pārtraukšanas ar prasītājas piegādātājiem no Eiropas dēļ, tajos ieskaitot pārējos trīs līgumus, kuri ir minēti iepriekš 72. punktā. Ceturtkārt un noslēgumā, Vispārējā tiesa izskatīs prasījumu par procentiem.

Par morālo kaitējumu

78 Prasītāja apgalvo, ka ierobežojošu pasākumu pret viņu noteikšana un spēkā paturēšana ir izraisījušas kaitējumu personas tiesībām, tostarp viņas reputācijai. 2014. gada 31. janvāra atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem prasītāja ir novērtējusi kaitējuma apmēru EUR 1 500 000 apmērā, bet pēc tam – tās 2014. gada 20. februāra apsvērumos – EUR 2 000 000 apmērā.

79 Padome apstrīd prasītājas argumentu pamatotību. Pirmkārt, tā apgalvo, ka no Eiropas Cilvēktiesību tiesas sprieduma lietā *Uj*. pret Ungāriju (Nr.°23954/10, 2011. gada 19. jūlijs) izriet, ka prasītājai ir tiesības uz tās reputācijas aizsardzību tikai ierobežotā apmērā. Otrkārt, pat ja tiktu pieņemts, ka prasītājas reputācijas aizskārums būtu ticis pierādīts, tas izceltos nevis no ierobežojošu pasākumu pret viņu noteikšanas, bet gan no to publicēšanas. Tomēr šāda publicēšana esot Padomes juridisks pienākums, un tātad tas nevar tikt interpretēts kā tāds, no kā var izcelties kaitējums.

80 Šajā ziņā, ja ierobežojoši pasākumi ir noteikti pret vienību, kura, kā apgalvots, ir sniegusi atbalstu kodolieroču izplatīšanai, tā publiski tiek saistīta ar tādu rīcību, kas tiek uzskatīta par smagu apdraudējumu starptautiskajam mieram un drošībai, kuras sekas ir tādas, ka pret vienību rodas nopēlums un neuzticēšanās, kas līdz ar to aizskar arī viņas reputāciju un tātad nodara kaitējumu.

81 Šajā ziņā Padome kļūdaini atsaucas uz iepriekš 79. punktā minēto spriedumu lietā *Uj*. pret Ungāriju, kurš attiecās uz žurnālista viedokļa par kādas komercsabiedrības preču kvalitāti publikāciju.

82 Otrkārt, nopēlums un neuzticēšanās, kas rodas no tādiem ierobežojošiem pasākumiem kā šajā lietā, neskar attiecīgās vienības ekonomiskās un komerciālās spējas, bet gan tās vēlmi iesaistīties darbībās, kuras starptautiskā sabiedrība uzskata par nosodāmām. Tādējādi attiecīgā vienība ir aizskarta dziļāk par tās tābrīža komercinteresēm.

83 Otrkārt, attiecīgās vienības reputācijas aizskārums ir vēl jo smagāks tāpēc, ka tas ir radies nevis no personīgi pausta viedokļa, bet gan no Savienības iestādes oficiāli pieņemtas nostājas, kas publicēta *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* un kurai ir saistošas tiesiskās sekas.

84 Turklāt ierobežojošu pasākumu, kuri skar prasītāju, publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* ir neatņemama to noteikšanas procesa sastāvdaļa, ņemot vērā tostarp, ka publicēšana ir nosacījums to spēkā esamībai attiecībā pret trešajām personām. Šādos apstākļos, pretēji tam, ko apgalvo Padome, minēto pasākumu publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* nav apstāklis, kurš var pārraut cēloņsakarību starp attiecīgo ierobežojošo pasākumu noteikšanu un paturēšanu spēkā un prasītājas reputācijas aizskārumu.

85 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka pret prasītāju noteikto ierobežojošo pasākumu prettiesiska noteikšana un spēkā paturēšana tai ir nodarījušas morālo kaitējumu, kurš atšķiras no materiālajiem zaudējumiem, jo skartas ir tās tirdzniecības attiecības. Līdz ar to ir jāatzīst prasītājas tiesības saņemt atlīdzību par šo kaitējumu.

86 Attiecībā uz piešķiramās atlīdzības apmēru iesākumā ir jānorāda, ka apstrīdēto aktu atcelšana ir veids, kā atlīdzināt prasītājas ciesto morālo kaitējumu, šajā spriedumā konstatējot, ka tās saistīšana ar kodolieroču izplatīšanu ir nepamatota un tātad prettiesiska (šajā ziņā skat. 2013. gada 28. maija spriedumu *Abdulrahim*/Padome un Komisija, C-239/12 P, Krājums, EU:C:2013:331, 72. punkts).

87 Tomēr tādos apstākļos kā šajā lietā prasītājas iekļaušanas sarakstā atcelšana var ierobežot piešķiramās atlīdzības apmēru, taču tā nevar būt pilnīgs atlīdzinājums par ciesto kaitējumu.

88 No lietas materiāliem izriet, ka apgalvojums par prasītājas iesaisti kodolieroču izplatīšanā ir skāris tādu trešo personu rīcību attiecībā pret prasītāju, no kurām vairums atrodas ārpus Savienības. Sekas, kas ir turpinājušās gandrīz trīs gadus un ir prasītājas ciestā morālā kaitējuma pamatā, nav tādas, kuras pilnībā var tikt izlīdzinātas ar *a posteriori* konstatāciju par apstrīdēto aktu prettiesiskumu, jo ierobežojošu pasākumu noteikšana pret vienību piesaista vairāk uzmanības un atbildes reakcijas – jo sevišķi ārpus Savienības – nekā to vēlāka atcelšana.

89 Turklāt vispirms ir jānorāda, ka Padomes uzturētais apgalvojums pret prasītāju ir īpaši smags, jo tajā tā tiek sasaistīta ar Irānas veikto kodolieroču izplatīšanu, proti, darbību, kura Padomes ieskatā apdraud starptautisko mieru un drošību.

90 Turpinājumā, kā izriet no šī sprieduma 32.–38. punkta, Padomes apgalvojums pret prasītāju nav pamatots ne ar kādu atbilstošu informāciju vai pierādījumu elementiem.

91 Visbeidzot, kaut arī prasītājas nosaukuma iekļaušana sarakstā ir publicēta *Oficiālajā Vēstnesī*, Padome to būtu varējusi atsaukt jebkurā brīdī, tomēr tas, neraugoties uz prasītājas protestiem, tika atstāts sarakstā gandrīz trīs gadus. Šajā ziņā lietas materiālos nekas neliecina, ka Padome pēc savas iniciatīvas būtu pārbaudījusi minēto apgalvojumu, lai ierobežotu no tā prasītājai izrietošās nelabvēlīgās sekas.

92 Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa, novērtējot prasītājas ciesto morālo kaitējumu *ex aequo et bono*, uzskata, ka summa EUR 50 000 apmērā ir adekvāts atlīdzinājums.

Par materiālajiem zaudējumiem no dažu prasītājas bankas kontu slēgšanas un tās maksājumu euro iesaldēšanas, ko veikušas bankas Eiropā

93 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka pret viņu noteikto ierobežojošo pasākumu dēļ *Emirate National Bank of Dubai* ir slēgusi visus tās kontus, caur kuriem tikuši veikti vairums maksājumu saistībā ar prasītājas starptautiskajiem projektiem. Tāpat bankas Eiropā esot bloķējušas visus pārskaitījumus maksājumiem euro, par kuriem tā bija devusi maksājuma uzdevumus vai kuru saņēmēja tā bija. Šī fakta dēļ prasītāja esot cietusi zaudējumus vairāku desmitu miljonu euro apmērā.

94 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka konkrēti tādēļ, ka nevarēja tikt īstenots Pasaules Bankas maksājums, tā nevarēja izpildīt līgumu par Derbendihānas elektrostacijas atjaunošanu. Tādējādi tai esot radušies zaudējumi vismaz 30 % apmērā no līguma, proti, EUR 1 508 526,60, kuros ietilpst sagatavošanas darbi (10 % no vērtības) un peļņas procenti (20 % no vērtības).

95 Attiecībā uz pirmo iebildumu prasītāja replikas raksta pielikumā A.20 ir pievienojusi vēstuli, ar kuru *Emirate National Bank of Dubai* to ir informējusi par tās kontu slēgšanu.

96 Lai gan šajā vēstulē tieši nav minēti prasītājai noteiktie ierobežojošie pasākumi, atsauce uz "iekšējām kontrolēm un politikām" un "atsevišķu kontu restrukturizāciju" norāda, ka kontu slēgšana ir īsu laiku pirms tam noteikto ierobežojošo pasākumu sekas, jo cita izskaidrojuma tam nav. Šādos apstākļos ir jānorāda, ka tad, ja *Emirate National Bank of Dubai* turpinātu sniegt finanšu pakalpojumus prasītājai pēc ierobežojošo pasākumu noteikšanas pret viņu, attiecīgā gadījumā varētu tikt attaisnota šādu pašu ierobežojošo pasākumu noteikšana pret šo banku.

97 Tomēr jānorāda, ka, pirmkārt, no *Emirate National Bank of Dubai* vēstules izriet, ka tā nevis iesaldēja līdzekļus attiecīgajos kontos, bet gan tos atdeva prasītājai.

98 Otrkārt, prasītāja nav minējusi nevienu pierādījumu, kas liecinātu, ka tā no citas bankas nevar saņemt finanšu pakalpojumus, kurus tai iepriekš sniedza *Emirate National Bank of Dubai*, un novirzīt tās ienākošos un izejošos maksājumus.

99 Treškārt, izņemot Derbendihānas elektrostacijas atjaunošanas projektu, kas tiks apskatīts turpinājumā 102.–107. punktā, prasītāja nav iesniegusi konkrētus pierādījumus, kas liecinātu, ka tās kontu slēgšana vai maksājumu pārtraukšana būtu ietekmējusi tās attiecības ar komercpartneriem vai citām personām un vienībām, tai šādi nodarot zaudējumus.

100 Ceturtkārt, tā nav iesniegusi pierādījumus, ar kuriem tiktu pamatots tai apgalvoti nodarīto zaudējumu apmērs.

101 Šādos apstākļos pirmais iebildums par prasītājas kontu slēgšanu *Emirate National Bank of Dubai* un maksājumu pārtraukšanu bankās Eiropā kopumā ir jānoraida kā nepamatots.

102 Attiecībā uz prasītājas otro iebildumu, no replikas raksta pielikumos no A.26 līdz A.29 iekļautajām vēstulēm izriet, ka līgumu par Derbendihānas elektrostacijas atjaunošanu, kas parakstīts starp prasītāju un Kurdistānas Irākā iestādēm, šīs pēdējās izbeidza tādēļ, ka prasītāja nevarēja saņemt maksājumu no Pasaules Bankas, jo to bloķēja starpniekbanka Eiropā.

103 Tomēr, pirmkārt, ne ar replikas raksta pielikumā iekļautajām vēstulēm, ne citiem pierādījumu elementiem netiek skaidri pierādīts, ka attiecīgā bloķēšana bija pret prasītāju noteikto ierobežojošo pasākumu sekas.

104 Otrkārt, pat ja tiktu pieņemts, ka prasītāja, kura apgalvo šajā ziņā, ka minētā bloķēšana ir notikusi uzreiz pēc ierobežojošo pasākumu noteikšanas pret to un ka to ir veikusi kāda banka Eiropā, būtu juridiski pietiekami pierādījusi cēloņsakarību, ir jākonstatē, ka zaudējumu realitāte un apjoms, kuru tā apgalvo, nav pierādīti.

105 Prasītāja prasa tai piešķirt zaudējumu atlīdzību, kas atbilstu 10 % no attiecīgā līguma vērtības attiecībā uz uzsāktajiem sagatavošanas darbiem un 20 % no šī paša līguma vērtības par "minimālo parasto peļņas procentu" attiecīgajā rūpniecības nozarē.

106 Tomēr prasītājas apgalvojumi nav pamatoti ar pierādījumiem. Tādējādi, pirmkārt, prasītāja nav iesniegusi ne tās piedāvājumu pirms līguma noslēgšanas par attiecīgo projektu, pēc kura varētu tikt aprēķināti konkrēti iecerētās peļņas procenti, ne arī precīzas norādes par viņas pašas vai rūpniecības

nozares, kurā tā darbojas, vispārējo peļņas procentu likmi. Otrkārt, tā nav nodevusi Vispārējās tiesas rīcībā izmaksu aprēķinus saistībā ar Derbendihānas elektrostacijas atjaunošanas projektu vai citus elementus, ar kuriem varētu tikt pierādīta to pastāvēšana un apjoms.

107 Šādos apstākļos prasītājas iebildums par Derbendihānas elektrostacijas atjaunošanas projektu ir jānoraida kā nepamatots.

Par materiālajiem zaudējumiem, kas radušies tirdzniecības attiecību pārtraukšanas ar prasītājas piegādātājiem no Eiropas dēļ

108 Prasītāja apgalvo, ka gan *Siemens AG*, gan citi tās piegādātāji no Eiropas ir pārtraukuši tirdzniecības attiecības ar to. *Siemens* esot bijis tās nozīmīgākais partneris lielākajai daļai no mašīnu un to sastāvdaļu piegādēm, kuras prasītāja esot iekļāvusi savos piedāvājumos, tādējādi tās pašreizējie un nākotnes projekti ir iesaldēti.

109 Attiecībā uz cēloņsakarības pastāvēšanu jānorāda, ka tirdzniecības attiecību pārtraukšana no Savienībā esošo vienību puses ir neizbēgamas ierobežojošo pasākumu noteikšanas sekas. Šo apstākli šajā lietā apstiprina *Siemens* vēstule, kura ir ietverta replikas raksta pielikumā A.21, no kuras skaidri izriet, ka komercattiecību pārtraukšana starp *Siemens* un prasītāju ir pret prasītāju noteikto ierobežojošo pasākumu tiešas sekas.

110 Attiecībā uz zaudējumu pastāvēšanu ir taisnība, ka attiecību pārtraukšana ar nozīmīgiem piegādātājiem, protams, traucē sabiedrības darbībām. Tomēr atteikums piegādāt pats par sevi nav uzskatāms par zaudējumiem. Zaudējumi rodas tikai tad, ja atteikums veikt piegādes atbalsojas attiecīgās sabiedrības ekonomiskajos rezultātos. Tas tostarp ir gadījumā, ja sabiedrība ir spiesta pirkt tos pašus produktus ar mazāk izdevīgiem nosacījumiem no citiem piegādātājiem vai ja piegādes atteikums izraisa nokavējumu ar klientiem noslēgtu līgumu izpildē, tādējādi radot sabiedrībai finansiālas sankcijas. Tāpat gadījumā, ja nevar tikt atrasts cits piegādātājs, noslēgtie līgumi var tikt lauzti un attiecīgā sabiedrība var tikt izslēgta no dalības tobrīd notiekošos publiskos iepirkumos.

111 Šajā lietā prasītāja atsaucas uz trīs konkrētiem līgumiem, kurus esot ietekmējusi tirdzniecības attiecību pārtraukšana ar tās piegādātājiem no Eiropas. Prasītāja ir iesniegusi arī citus elementus, kuri ir domāti, lai pierādītu, ka tā ir cietusi zaudējumus.

– Par līgumu ar *Mobarakeh Steel Company*

112 Prasītāja apgalvo, ka *Siemens* atteikuma piegādāt zināma veida aprīkojumu dēļ tā nevarēja izpildīt savas līgumsaistības pret *Mobarakeh Steel Company*, kura lauza attiecīgo līgumu un izslēdza prasītāju no turpmākajiem publiskajiem iepirkumiem. Tādējādi tā ir cietusi zaudējumus vismaz EUR 2 000 000 apmērā.

113 Šajā ziņā no *Mobarakeh Steel Company* vēstules, kura ir iekļauta replikas raksta pielikumā A.24, izriet, ka šī sabiedrība tik tiešām ir lauzusi ar prasītāju noslēgto līgumu par elektrisko iekārtu uzstādīšanu, paturējusi sev tiesības izmantot prasītājas bankas garantiju un izslēgusi viņu no turpmākajiem publiskajiem iepirkumiem.

114 Tomēr saskaņā ar attiecīgās vēstules pirmo punktu atbilstoši līgumam paredzētais piegādes termiņš bija piecpadsmit mēneši, sākot no 2009. gada 15. augusta, un tātad piegādes termiņš bija 2010. gada 15. novembris. Līdz ar to, ja tiek pieņemts, ka prasītāja ir ievērojusi līgumsaistības, kurām tā ir piekritusi, tad pret to noteiktie ierobežojošie pasākumi, kuri stājās spēkā 2011. gada 23. maijā, proti, vairāk nekā sešus mēnešus pēc minētā piegādes termiņa, nebūtu varējuši ietekmēt ar *Mobarakeh Steel Company* noslēgtā līguma izpildi.

115 Šo secinājumu apstiprina attiecīgās vēstules piektais punkts, kurā *Mobarakeh Steel Company* tieši norāda uz prasītājas nokavējumu kā vienu no diviem iemesliem, kuru dēļ tika lauzts attiecīgais līgums.

116 Tādējādi ir jāsecina, ka ierobežojošu pasākumu noteikšana pret prasītāju nebija noteicošais un tiešais iemesls norādītā līguma ar *Mobarakeh Steel Company* laušanai, kas nozīmē, ka prasītāja nav pierādījusi cēloņsakarības starp pārmesto rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem pastāvēšanu.

117 Šādos apstākļos iebildums par līgumu, kas noslēgts ar *Mobarakeh Steel Company*, ir jānoraida kā nepamatots.

– Par līgumu par Eifratas dambja Sīrijā elektriskā aprīkojuma modernizāciju

118 Prasītāja apgalvo, ka tādēļ, ka tās piegādātāji no Eiropas pārtrauca tirdzniecības attiecības ar viņu, tā nevarēja piegādāt lielāko daļu no aprīkojuma, aksesuāriem un nepieciešamajiem būvmateriāliem, lai modernizētu Eifratas dambja Sīrijā elektrisko aprīkojumu. Tā apgalvo, ka līdz ar to tā ir cietusi zaudējumus vismaz 30 % apmērā no tās attiecīgās līguma daļas, kura bija jāizpilda apakšuzņēmējiem, proti, EUR 1 425 000 par uzsāktajiem sagatavošanas darbiem un peļņas procentu.

119 No Sīrijas Apūdeņošanas ministrijas vēstulēm prasītājai, kas ietvertas replikas raksta pielikumos A.31 un A.32, izriet, ka attiecīgo remontdarbu sākums un darbu izpildes termiņi ir tikuši atlikti un ka prasītājai ir ticis atļauts izmantot "sekundāros līgumpartnerus".

120 Tomēr, pirmkārt, ar attiecīgajām vēstulēm nav pierādīts, kā to apgalvo prasītāja, ka projekta izpildes nokavējuma un "sekundāro līgumpartneru" izmantošanas iemesls ir bijis pret to noteiktie ierobežojošie pasākumi.

121 Šajā ziņā prasītāja, tiesa, replikas raksta pielikumā A.33 ir minējusi izklāstu ar mašīnām un to sastāvdaļām, kuras tā ir iekļāvusi savā piedāvājumā attiecīgajam projektam. Tomēr, kaut arī šajā sarakstā ir ietverts preču saraksts no ražotājiem Eiropā, tajā nav sniegts neviens elements, ar kuru tiktu pierādīts, ka minēto preču piegāde nevarēja notikt ierobežojošo pasākumu noteikšanas dēļ.

122 Otrkārt, lai arī prasītāja apgalvo, ka tā ir cietusi zaudējumus vismaz 30 % apmērā no attiecīgā līguma daļas, kuru bija jānodod izpildīt apakšuzņēmējiem, vērtības, tā tomēr nav iesniegusi pierādījumu elementus par šādu zaudējumu pastāvēšanu.

123 Pirmām kārtām, apakšuzņēmējiem nododamās līguma daļas vērtība ir minēta tikai prasības pieteikuma pielikumā A.5 ietvertajā tabulā. Taču šīs tabulas autore ir pati prasītāja. Turklāt tajā ir vienīgi norādīts kopējais apjoms, kurš, kā apgalvots, ir nodots apakšuzņēmējiem, neidentificējot dažādo aprīkojumu un tā vērtību.

124 Otrām kārtām, lietas materiālos Vispārējā tiesā nav elementu, ar kuriem varētu tikt noteikts prasītājas peļņas procents un veikto izmaksu apjoms saistībā ar uzsākto projektu. Tādējādi prasītāja nav iesniegusi savu pirmslīguma slēgšanas piedāvājumu, līguma pielikumu, kurā būtu norādītas cenas, izmaksu tāmes un cita informācija, ar kuru varētu tikt pamatoti apgalvojumi par ciestajiem zaudējumiem.

125 Šādos apstākļos prasītājas iebildums par Eifratas dambja elektriskā aprīkojuma modernizāciju ir jānoraida kā nepamatots.

– Par līgumu par elektrisko apakšstaciju būvniecību Kundūzā un Baglānā (Afganistāna)

126 Prasītāja apgalvo, ka tirdzniecības attiecību izbeigšanas ar Eiropas piegādātājiem dēļ tā nav varējusi piegādāt daļu no mašīnām un aprīkojuma, kas nepieciešams elektrisko apakšstaciju būvniecībai Kundūzā un Baglānā. Tā apgalvo, ka līdz ar to tā ir cietusi zaudējumus vismaz 10 % apmērā no projekta vērtības, daļā, kurā tas bija jānodod apakšuzņēmējiem, proti, par EUR 729 210,80.

127 Lai pamatotu savu apgalvojumu, prasītāja sava replikas raksta pielikumā A.34 ir pievienojusi attiecīgo līgumu, kuram ir pievienots pielikums ar piedāvāto mašīnu un sastāvdaļu uzskaitījumu, tostarp precēm no ražotājiem Eiropā.

128 Savā atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem, kura tika sniegta 2014. gada 31. janvārī, prasītāja turklāt ir precizējusi, ka *Siemens* vēstule par pasūtījuma ar atsauces numuru P06000/CO/3060 atcelšanu, kas ietverta replikas raksta pielikumā A.21, attiecās uz aprīkojumu, kas bija paredzēts elektrisko apakšstaciju būvniecībai Kundūzā un Baglānā, kā arī atsevišķiem projektiem Irānā.

129 Tomēr, pirmkārt, lietas materiālos Vispārējā tiesā nav tādu elementu, piemēram, sarakstes ar Afganistānas iestādēm, ar kuriem varētu tikt pierādīts, ka attiecīgā līguma nosacījumi būtu bijuši jāmaina pēc ierobežojošo pasākumu pret prasītāju noteikšanas, tostarp vēršoties pie apakšuzņēmējiem.

130 Otrkārt, tā kā nav precizējumu šajā ziņā, nav pierādīts, ka tādēļ, ka *Siemens* atcēla pasūtījumu ar numuru P06000/CO/3060, prasītāja nevarēja izpildīt attiecīgo līgumu, neizmantojot apakšuzņēmējus.

131 Treškārt, prasītāja nav precizējusi, vai apgalvoti ciestie zaudējumi ir radušies no negūtās peļņas, veiktajiem izdevumiem saistībā ar attiecīgo projektu vai arī citiem zaudējumiem. Tā nav arī iesniegusi pierādījumus par to, kāda ir summa, par kādu apgalvotā attiecīgā līguma daļa tika nodota izpildei apakšuzņēmējiem, un nav pierādījusi faktu, ka tās ciestie zaudējumi bija 10 % apmērā no šīs summas.

132 Šādos apstākļos prasītājas iebildums par elektrisko apakšstaciju būvniecības projektu Kundūzā un Baglānā ir jānoraida kā nepamatots.

– Par citiem prasītājas iesniegtajiem pierādījumiem

133 Pirmkārt, prasības pieteikuma pielikumā A.5 prasītāja ir iesniegusi tabulu, kuras A daļā ir minēti tās projekti ārzemēs, kurus esot ietekmējuši ierobežojošie pasākumi, B daļā ir minēti publiskie iepirkumi ārzemēs, kuros tā neesot ieguvusi līguma slēgšanas tiesības minēto pasākumu pieņemšanas dēļ, un C daļā ir minēta aprīkojuma vērtība, kuru tā esot nopirkusi vai gatavojās pirkt no piegādātājiem Eiropā un kurš neesot piegādāts šī paša iemesla dēļ.

134 Šajā ziņā iesākumā ir jānorāda, ka A daļas projekti no Nr. 1 līdz Nr. 3 attiecas uz iebildumiem, kuri ir apskatīti attiecīgi iepriekš šī sprieduma 102.–107. un 118.–132. punktā.

135 Turpinājumā attiecībā uz projektu, kas ietverts attiecīgās tabulas A daļā ar Nr. 4, un attiecībā uz četriem publiskajiem iepirkumiem, kuri ir uzskaitīti šīs tabulas B daļā, ir jānorāda, ka šo pēdējo ir sagatavojusi pati prasītāja, tas nav pamatots ar citiem elementiem un tajā nav ietverta neviena norāde, ar kuru varētu tikt pierādīts, ka prasītājas apgalvoti ciestie zaudējumi tik tiešām ir cēlušies no tirdzniecības attiecību pārtraukšanas ar piegādātājiem no Eiropas.

136 Visbeidzot, attiecībā uz šīs tabulas C daļu iepriekš 110. punktā jau ir norādīts, ka atteikums piegādāt preces rada zaudējumus, ja tas atbalsojas attiecīgās sabiedrības ekonomiskajos rezultātos. Tomēr prasītāja norāda vienīgi apgalvoti skarto preču kopējo vērtību, nekādi nenorādot un neprecizējot konkrētas nelabvēlīgas sekas attiecīgo preču piegādes atteikuma dēļ.

137 Šo iemeslu dēļ prasības pieteikuma pielikums A.5 nav pietiekams pierādījums, ka prasītāja ir cietusi zaudējumus pret to noteikto ierobežojošo pasākumu dēļ.

138 Otrkārt, prasības pieteikuma pielikumā A.7 prasītāja ir norādījusi piegādātāju no ārzemēm sarakstu, un lielu to daļu veido piegādātāji no Eiropas. Tomēr līdzīgi prasības pieteikuma pielikumā A.5 ietvertās tabulas C daļai šajā sarakstā nav ietvertas norādes par pasūtījumiem, kuri faktiski būtu izdarīti pie attiecīgajām sabiedrībām un kurus neesot varēts piegādāt, kā arī nav precizētas konkrētas nelabvēlīgas sekas, kas būtu izcēlušās piegādes atteikuma dēļ; tas tātad nav pietiekams pierādījums par to, ka prasītāja ir cietusi zaudējumus.

139 Arī prasības pieteikuma pielikumā A.7 nav pamatots vispārīgāks prasītājas apgalvojums, ka ir bloķēti tās pašreizējie un turpmākie projekti, jo piegādātāju no ārzemēm sarakstā nekas neļauj noteikt, kāda ir tā aprīkojuma attiecība, kuru prasītāja ir iegādājusies no piegādātājiem no Eiropas, tāpat nekas neļauj secināt, ka attiecīgais aprīkojums nevar tikt aizstāts ar tādu, kas nav Eiropas izcelsmes.

140 Treškārt, replikas raksta pielikumā A.21 ietvertajā *Siemens* vēstulē ir minēts, ka prasītājas pasūtījums Nr. P06000/CO/3060 nevarēja tikt pieņemts pret prasītāju noteikto ierobežojošo pasākumu dēļ.

141 Tādējādi, kā jau ir norādīts iepriekš 128. punktā, atbilstoši prasītājas sniegtajām norādēm šis pasūtījums attiecas uz aprīkojumu, kas bija paredzēts elektrisko apakšstaciju būvniecībai Kundūzā un Baglānā un dažiem projektiem, kas atrodas Irānā.

142 Pirmām kārtam, ciktāl tas attiecas uz elektrisko apakšstaciju būvniecību Kundūzā un Baglānā, pietiek norādīt uz šī sprieduma 126.–132. punktu.

143 Otrām kārtām, ciktāl *Siemens* vēstule attiecas uz prasītājas minētajiem projektiem Irānā, kuri nav aplūkoti iepriekš 126.–132. punktā, tas pats par sevi nav pietiekams pierādījums, ka prasītāja ir cietusi zaudējumus. Lai iesniegtu šādu pierādījumu, būtu nepieciešami vismaz elementi par attiecīgo projektu veidu un to nosacījumiem, kā arī pasūtījuma Nr. P06000/CO/3060 atcelšanas ietekmi uz to īstenošanu.

144 Ceturtkārt, prasītāja savu 2014. gada 20. februāra apsvērumu pielikumā ir iesniegusi grāmatvedības izvilkumus par 2010./2011., 2011./2012. un 2012./2013. finanšu gadu, kā arī kopsavilkuma tabulu. Šie dokumenti pierāda, kā to apgalvo prasītāja, būtisku tās apgrozījuma kritumu un tātad zaudējumus, kurus tā esot cietusi ierobežojošo pasākumu pret to noteikšanas un spēkā paturēšanas dēļ.

145 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka attiecīgie prasītājas grāmatvedības izvilkumi un kopsavilkuma tabula tik tiešām norāda uz būtisku prasītājas apgrozījuma kritumu, tomēr tajos nav norādīti šādas attīstības cēloņi. Līdz ar to nav iespējams noteikt, vai – un attiecīgā gadījumā – kādā mērā minētais kritums ir saistāms ar ierobežojošo pasākumu pret prasītāju noteikšanu un spēkā paturēšanu, nevis ar citiem faktoriem, piemēram, vispārējo ekonomiskās situācijas attīstību.

146 Tas tā vēl jo vairāk ir tādēļ – kā tas arī izriet no attiecīgās kopsavilkuma tabulas –, ka lielākā daļa no attiecīgā krituma absolūtos skaitļos ir saistīta ar projektiem, kuri atrodas Irānā, turpretī, izņemot *Siemens* vēstuli, kas minēta replikas raksta pielikumā A.21, kura šajā ziņā ir apskatīta iepriekš 143. punktā, citi specifiskie prasītājas iesniegtie pierādījumu elementi attiecas uz projektiem, kuri atrodas ārzemēs. Līdz ar to ar šiem pēdējiem pierādījumu elementiem nevar tikt lietderīgi papildināti citi dokumenti, kuri ir pievienoti prasītājas 2014. gada 20. februāra apsvērumiem, lai no tiem izdarītu pietiekami pamatotus secinājumus par to, cik lielā mērā pastāv un kāda ir cēloņsakarība starp pret prasītāju noteiktajiem ierobežojošajiem pasākumiem un tās apgrozījuma kritumu.

147 Tātad, pat ja tiktu pieņemts, ka tikai attiecīgo ierobežojošo pasākumu – kuri pēc savas būtības ierobežo prasītājas saimniecisko darbību – pastāvēšanas dēļ vien ar pietiekamu ticamības pakāpi varētu tikt izsecināta šāda cēloņsakarība, prasītāja tomēr nav iesniegusi pierādījumus, ar kuriem varētu tikt

novērtēts ciesto zaudējumu apmērs. Prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, ar kuriem, pirmkārt, varētu tikt novērtēta tā apgrozījuma krituma daļa, kas ir saistāma ar pret prasītāju noteiktajiem ierobežojošajiem pasākumiem, un, otrkārt, noteikts faktiski ciesto zaudējumu apmērs šāda krituma dēļ. Šādas norādes šajā lietā ir nepieciešamas vēl jo vairāk tādēļ, ka atbilstoši iesniegtajiem dokumentiem minētie pasākumi nav vienādā mērā ietekmējuši prasītājas pelņu un tās apgrozījumu.

148 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jānoraida prasītājas iebildums, kas saistīts ar tirdzniecības attiecību ar tās piegādātājiem no Eiropas pārtraukšanu, un nav jāpārbauda prasītājas 2014. gada 20. februāra apsvērumos ietverto pierādījumu pieņemamība, ko apstrīd Padome.

149 Rezumējot, prasītājai ir jāpiešķir atlīdzība EUR 50 000 apmērā par morālo kaitējumu un jānoraida tās prasījums par materiālajiem zaudējumiem.

Par procentiem

150 Attiecībā uz prasītājas prasījumu par procentu piešķiršanu ir jāievēro, pirmkārt, ka piešķirtajā atlīdzības summā ir ņemts vērā morālais kaitējumus, kuru prasītāja ir cietusi līdz šī sprieduma pasludināšanas dienai. Šādos apstākļos nav jāpiešķir procenti par laikposmu pirms pasludināšanas dienas.

151 Otrkārt, saskaņā ar Tiesas judikatūru maksājamās atlīdzības summai var tikt pieskaitīti kavējuma procenti, sākot no datuma, kurā ir pasludināts spriedums, ar ko ir atzīts pienākums atlīdzināt zaudējumus (šajā ziņā skat. spriedumu *Dumortier* u.c./Padome, EU:C:1979:223, 25. punkts, un 2000. gada 27. janvāra spriedumu *Mulder* u.c./Padome un Komisija, C-104/89 un C-37/90, *Recueil*, EU:C:2000:38, 35. punkts, kā arī 2008. gada 26. novembra spriedumu *Agraz* u.c./Komisija, T-285/03, EU:T:2008:526, 55. punkts). Saskaņā ar judikatūru piemērojamo kavējuma procentu likmi aprēķina, pamatojoties uz Eiropas Centrālās Bankas galvenajām refinansēšanas darbībām noteikto likmi, kas piemērojama attiecīgajā laika posmā un kas palielināta par diviem punktiem (2005. gada 13. jūlija spriedums *Camar*/Padome un Komisija, T-260/97, Krājums, EU:T:2005:283, 146. punkts, un spriedums *Agraz* u.c./Komisija, EU:T:2008:526, 55. punkts).

152 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka Padomei ir jāmaksā kavējuma procenti, skaitot no šī sprieduma pasludināšanas dienas līdz minētās atlīdzības pilnīgai samaksai, pamatojoties uz Eiropas Centrālās Bankas galvenajām refinansēšanas darbībām noteikto likmi, kas piemērojama attiecīgajā laika posmā un kas palielināta par diviem punktiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

153 Ir jāpieņem lēmums, pirmkārt, par tiesāšanās izdevumiem pamatlietā un, otrkārt, par tiesāšanās izdevumiem pagaidu noregulējuma procedūrā, kurš ir atlikts 2011 gada 28. septembra rīkojumā *Safa Nicu Sepahan*/Padome (T-384/11 R, EU:T:2011:545).

154 Šajā ziņā atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

155 Šajā lietā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs daļā par prasību atcelt prasītājas nosaukuma ietveršanu un vienā daļā no prasības par zaudējumu atlīdzību un procentiem, turpretī prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs lielākajā šī pēdējā prasījuma daļā. Šādos apstākļos ir jālemj, ka Padome sedz savus un atlīdzina pusi no prasītājas tiesāšanās izdevumiem, bet prasītāja sedz otru pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) **atcelt, ciktāl tie attiecas uz *Safa Nicu Sepahan Co.*:**

   — **Padomes 2011. gada 23. maija Īstenošanas regulas (ES) Nr. 503/2011, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu, I pielikuma I daļas B apakšpunkta 19. punktu;**

   — **Padomes 2012. gada 23. marta Regulas (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu IX pielikuma I daļas B apakšpunkta 61. punktu;**

2) **Eiropas Savienības Padome izmaksā *Safa Nicu Sepahan* atlīdzību EUR 50 000 apmērā par tās ciesto nemateriālo kaitējumu;**

3) ***Safa Nicu Sepahan* izmaksājamajai atlīdzībai pieskaita kavējuma procentus, skaitot no šī sprieduma pasludināšanas dienas līdz minētās atlīdzības pilnīgai samaksai, pamatojoties uz Eiropas Centrālās Bankas galvenajām refinansēšanas darbībām noteikto likmi, kas piemērojama attiecīgajā laika posmā un kas palielināta par diviem punktiem;**

4) **pārējā daļā prasību noraidīt;**

5) **Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pamatlietā un pagaidu noregulējuma tiesvedībā, kā arī atlīdzina pusi no *Safa Nicu Sepahan* izdevumiem šajās pašās tiesvedībās. *Safa Nicu Sepahan* sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem pamatlietā un pagaidu noregulējuma tiesvedībā.**

H. Kanninen I. Pelikánová E. Buttigieg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 25. novembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 1

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 3

Juridiskais pamatojums 4

1. Par prasību atcelt prasītājas nosaukuma ietveršanu attiecīgajos sarakstos 4

2. Par prasību atcelt prasītājas "meitasssabiedrību" nosaukumu iekļaušanu attiecīgajos sarakstos 6

3. Par prasību atlīdzināt zaudējumus 6

Par Padomei pārmestās rīcības prettiesiskumu 6

Par zaudējumu faktisku pastāvēšanu un cēloņsakarības starp konkrēto rīcību un norādīto kaitējumu pastāvēšanu 9

Par morālo kaitējumu 10

Par materiālajiem zaudējumiem no dažu prasītājas bankas kontu slēgšanas un tās maksājumu euro iesaldēšanas, ko veikušas bankas Eiropā 11

Par materiālajiem zaudējumiem, kas radušies tirdzniecības attiecību pārtraukšanas ar prasītājas piegādātājiem no Eiropas dēļ 13

– Par līgumu ar Mobarakeh Steel Company 13

– Par līgumu par Eifratas dambja Sīrijā elektriskā aprīkojuma modernizāciju 14

– Par līgumu par elektrisko apakšstaciju būvniecību Kundūzā un Baglānā (Afganistāna) 15

– Par citiem prasītājas iesniegtajiem pierādījumiem 15

Par procentiem 17

Par tiesāšanās izdevumiem 17